

CHƯƠNG XV:

Đã hơn mười hai giờ khuya.

Hữu Phong ngồi trên chiếc ghế salon trong phòng khách, thở ra từng ngum, từng ngum khói thuốc dày đặc, có một khoảng thời gian rất dài, chàng không hề mở miệng ra nói một tiếng nào. Bà Sơn ngồi phía dưới ngọn đèn bàn trong phòng, đối diện với chàng, bà đang đan chiếc áo choàng bằng len - chiếc áo choàng cho Uyên Lan. Bàn tay bà thoăn thoắt đưa qua đưa lại, lâu lâu lại đưa mắt lên nhìn cái đồng hồ đang treo phía bên tường đối diện, sau đó lại liếc mắt nhìn Hữu Phong, chiếc đồng hồ đó vang từng tiếng tí tách, tí tách, thanh âm đơn điệu và buồn tẻ, mang theo một thứ lực lượng đè nén, thôi thúc từng bước chân đi của đêm khuya tịch mịch.

Cuối cùng, khi bà Sơn lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, Hữu Phong không còn nhìn được nữa, chàng nói:

- Mẹ! Mẹ đi ngủ đi! Để con ở đây chờ Uyên Lan được rồi!

Bà Sơn đưa mắt nhìn Hữu Phong:

- Hữu Phong, con khẳng định là không hề xảy ra chuyện gì chẳng? Tại sao cả một cú điện thoại cũng không chịu gọi về vậy chứ? Chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế, mỗi ngày nó đều về nhà đúng giờ hết mà...

Hữu Phong nói ngắn gọn:

- Con đợi thêm đến một giờ, nếu như nàng không về thì con sẽ báo cảnh sát!

Chàng dụi tắt điếu thuốc, thanh âm chàng chứa đầy sự bất an, trên đầu mày đuôi mắt của chàng, không che dấu được dấu tích của sự bồn chồn và lo lắng.

- Đánh thêm một cú điện thoại sang nhà họ Đoàn xem sao!

- Không cần phải hỏi thêm đâu mẹ, đừng làm cho nhà bên ấy cũng lo lắng theo như mình, rất có thể là không có chuyện gì xảy ra, rất có thể nàng đi theo bạn đồng nghiệp đi chơi rồi, cũng rất có thể...

Phía ngoài cửa, có tiếng xe gấn máy, dừng lại, rồi vọt đi. Hữu Phong nghiêng tai nghe ngóng, bà Sơn cũng ngưng đan áo. Có tiếng chìa khóa mở cánh cửa lớn phía bên ngoài, tiếp theo đó, là tiếng bước chân thật nhẹ nhàng, băng qua khoảng sân, hơi dừng lại một chút ở phía ngoài phòng khách, Hữu Phong đưa đầu ra nhìn đảo đảo. Cửa mở ra, Uyên Lan ngập ngừng, chậm chạp, bất an bước vào, đứng ở giữa nhà. Dưới ánh đèn, ánh mắt nàng sáng long lanh và mông lung huyền ảo, sắc mặt nàng tranh tối tranh sáng, bất định không chừng, thái độ nàng căng thẳng, ngượng ngập. Đồng thời, từ trên xuống dưới, cả người nàng như toát ra một vẻ lạc hồn lạc vía khó nhìn thấy.

Bà Sơn kêu lên, thanh âm chứa đầy sự trách móc:

- Ô, rút cuộc cũng đã về rồi! Con sao vậy? Hữu Phong nó cuống cả người lên, suýt nữa là đã đi báo cảnh sát rồi! Con đi đâu vậy? Chúng ta đánh cả trăm cú điện thoại đi tìm con...

Uyển Lan cất tiếng nói lí nhí, ánh mắt nàng càng thêm mờ mịt:

- Xin lỗi mẹ! Con... con gặp lại một người bạn cũ...

Bà Sơn nói:

- Gặp lại bạn cũ cũng phải đánh một cú điện thoại về nhà chứ! Con thử tưởng tượng ở nhà cuống lên đến như thế nào, chúng ta cứ e rằng con tan sở, trên đường về gặp phải tai nạn chứ! Báo hại Hữu Phong đánh điện thoại đi khắp các trạm cảnh sát, xem có tai nạn xe cộ gì không? Lại lái xe đi dọc theo con đường con đi làm về mỗi ngày để tìm...

Uyển Lan đưa đôi mắt sang lặng lẽ nhìn Hữu Phong, lại cúi đầu xuống, nói lại thêm một lần nữa bằng một giọng thật thấp:

- Xin lỗi anh!

Hữu Phong dụi tắt điều thuốc trên tay, chàng đứng dậy, từ từ đi về phía Uyển Lan, ánh mắt chàng đảo một vòng trên gương mặt Uyển Lan, sâu thẳm, thâm trầm, quay đầu sang mẹ, chàng hơi chau nhẹ đôi chân mày, mỉm cười nói bằng một giọng giả lã, cho qua chuyện:

- Thôi được rồi! Mẹ! Cô ấy đã bình an trở về rồi! Mẹ đi ngủ đi, mẹ ạ! Tính của Uyển Lan là như thế mà, chỉ biết lo phía trước mặt, chứ không biết lo chuyện sau lưng. Từ nhỏ đến lớn, không biết mất tích hết bao nhiêu lần rồi!...

Chàng dùng nguyên cả một vòng tay ôm, choàng qua vai Uyển Lan, âu yếm thấp giọng nói rằng:

- ... Tuy nhiên, lần này không thể để cho xảy ra hoài như thế nhé! Từ đây về sau, không cho em mất tích nữa đâu nhé!

Bà Sơn nhặt đồ đan của mình lên, nhìn vào hai người thật sâu, sau đó, bà gạt gạt đầu, bước đi vào phía trong:

- Thôi được rồi! Cả hai con hãy mau đi ngủ đi! Ai cũng phải đi làm, thức khuya quá cũng không tốt, ban ngày làm sao có tinh thần mà làm việc! Nhất là Hữu Phong, công việc nào có nhẹ nhàng đâu!

Nghe ra trong giọng nói của bà Sơn mang đầy nét bất mãn, đầu của Uyển Lan càng cúi thấp hơn nữa. Hữu Phong đưa mắt nhìn theo bóng mẹ khuất dạng, chàng lại đưa mắt nhìn Uyển Lan một cái, rồi đưa tay tắt đi ngọn đèn của phòng khách, chàng kéo Uyển Lan vào phòng ngủ của hai người. Cửa phòng vừa đóng lại, Hữu Phong dùng lưng tựa vào cửa, lặng lẽ nhìn nàng, không nói một tiếng, ánh mắt nghiên cứu, đợi chờ, nhẫn nại.

Uyển Lan ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của chàng, nàng từ từ bước lùi lại phía bên giường, ngồi xuống. Sắc mặt nàng thật trắng, thật trắng, đôi mắt nàng

mở thật to, thật to, trong đôi mắt mở to đó không có bí mật, chúng chứa đựng một thứ tình cảm kích động nào đó làm cho người ta cảm thấy rung động cả tâm hồn, chúng nhìn chàng, thẳng thắn và chân thành. Đôi môi nàng mấp máy thật nhẹ, thốt ra những tiếng thật nhỏ:

- Anh ấy đã đến tìm em!

Chàng đi đến bên nàng, cũng ngồi xuống bên thành giường, nhìn nàng chăm chú. Có một khoảng thời gian rất dài, chàng không hề mở miệng nói một tiếng nào, mà chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Cái nhìn chăm chú và dài lâu đó làm cho nàng bắt đầu cảm thấy tâm ý rối loạn cả lên, đôi hàng mi dài cong vút của nàng hơi chớp chớp, đầu nàng bắt giác cúi xuống thật thấp. Chàng dùng tay nâng cằm nàng lên, không để cho nàng trốn tránh, chàng bắt lấy ánh mắt nàng. Chàng hỏi:

- Em và hắn nói chuyện mãi cho đến bây giờ?

- Đúng vậy.

- Nói những gì?

Thanh âm nàng nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve:

- Nói... nói những chuyện đã qua. Những chuyện rất xa xưa, những chuyện thuộc về quá khứ.

Chàng đưa tay vén một mảng tóc ngắn phủ lòa xòa trước trán nàng, nhìn nàng chăm chú, giọng chàng nói, thâm trầm và dịu nhẹ:

- Anh không thể cấm em và bạn nói những chuyện thuộc về quá khứ, phải không?... Tuy nhiên, có một buổi tối như hôm nay, cho dù hai người có bao nhiêu “quá khứ”, cũng đều đã phải nói hết rồi. Từ đây về sau, đừng nên đi nói chuyện quá khứ với hắn nữa nhé! Tại vì, em phải cùng anh đi sáng tạo tương lai chứ, phải không?

Đôi chân mày nàng hơi chau nhẹ lại, đáy mắt nàng nổi lên một thoáng mơ hồ và rối loạn. Dưới giọng nói ổn định và bình tĩnh đó của chàng, nàng bắt giác cảm thấy trái tim mình rối lên như một mớ bòng bong. Trong tận cùng trái tim nàng, có một âm thanh đang ráo riết réo gọi: Không được! Không được! Không được! Mi cần phải có can đảm đối diện với sự thật! Ở Nhã Hương, mi đã cho Mạnh Thiệu hy vọng, bây giờ, mi lại chịu phép đầu hàng Hữu Phong chăng? Mở miệng ra, nàng lâm bảm những tiếng không rõ:

- Hữu Phong, em... em nghĩ, em... em cần phải nói với anh là, em... em cảm thấy...

Nàng nói không nổi nữa. Chàng nhìn nàng, ánh nhìn chắc nịch, đưa tay ra nắm lấy cả hai bàn tay nàng, chàng cất tiếng nói thật dịu dàng:

- Em cảm thấy thế nào? Em cảm thấy lạnh chăng? Bàn tay em lạnh như tảng băng đây. Đừng sợ lạnh, anh sẽ không để cho em bị lạnh đâu. Em cảm thấy tâm tình bất an chăng? Gương mặt em hiện lên nét khổ sở vô cùng, trông em giống

như một đứa trẻ đi lạc đường. Đừng nên để cho tâm tình bất an, anh sẽ làm cho em yên ổn trở lại. Em cảm thấy mâu thuẫn và bức bối chẳng? Đừng, đừng nên như thế!...

Chàng kéo nhẹ nàng vào lòng, dùng vòng tay chàng, dịu dàng nhưng cứng cỏi ôm lấy nàng. Giọng nói của chàng dịu nhẹ, trầm thấp, nhưng lại chứa đựng một lực lượng thật to lớn, không để cho người ta kháng cự, vang lên bên tai nàng thật rõ ràng minh bạch:

- Nghe anh nói đây! Uyên Lan! Có thể anh không phải là một người thập toàn thập mỹ, cũng có thể anh không phải là một người chồng thập toàn thập mỹ. Thế nhưng, anh thật lòng thật dạ muốn cho em một vòng tay an toàn và ấm áp, muốn cho em xa lánh hẳn những tai nạn và phiền não, cho dù anh đã làm được hay chưa làm được, em cần phải hiểu rõ được trái tim và tấm lòng chân thành của anh. Uyên Lan, chẳng lẽ vòng tay của anh không đủ an toàn hay sao? Không đủ ấm áp hay sao?

Nàng cố gắng, phí sức vùng vẫy với những giọt nước mắt, trước mắt nàng là một màn sương khói vây quanh. Nàng kêu lên, thống khổ và yếu ớt:

- Không, vấn đề không phải là anh! Mà là em! Em không tốt, em không phải là một đứa con gái tốt!

- Nói bậy!...

Chàng nạt nhẹ nàng, đẩy nàng ra, chàng nhìn thẳng vào đôi mắt nàng thêm một lần nữa, giọng chàng nói ung dung và dịu nhẹ:

- ... Rất nhiều, rất nhiều năm về trước, có lẽ em chỉ khoảng năm tuổi, lúc đó, em là một cô con gái nhỏ vừa tinh nghịch, vừa bướng bỉnh. Có một hôm, anh và Triệu Bôi, cùng rất nhiều đứa con trai lớn khác, cùng nhau đi chơi ở vùng núi sâu bên cạnh Bích Đàm, em khóc, em la, nhất định đòi cùng đi với tụi anh, Triệu Bôi không có cách nào khác, đành phải dẫn em theo. Rút cuộc, tụi anh chơi ở trong rừng rất vui, rất cuồng, mọi người đều quên mất em, đợi đến khi đến giờ phải trở về nhà, mới phát giác ra rằng em đã mất tiêu rồi. Trời đã sắp tối, bọn anh chia nhau đi tìm em khắp cả khu miền núi rộng lớn đó, kêu tên của em lên, cuối cùng, anh tìm thấy em trong một đồng rơm của những người miền núi, nước mắt đầy cả mặt, chui rúc trong đồng rơm đó, mặt mũi lem luốc, dơ bẩn, đôi mắt láo liêng sợ hãi. Anh bồng em lên, em dùng tay vòng ngang cổ anh thật chặt, vùi đầu lên vai anh và nói: Hữu Phong, anh đừng để cho em lạc đường nữa!

Nàng nhìn chàng trừng trừng, đôi chân mày hơi nhướng lên, nàng hỏi:

- Có chuyện như thế xảy ra chẳng?... Tại sao em không nhớ gì hết vậy?

Chàng nhìn nàng, hỏi một cách thâm trầm, gương mặt chàng thành khẩn:

- Thật sự là em không nhớ, hay là em không muốn nhớ?... Hãy thử nghĩ lại xem, có chuyện như thế xảy ra hay không?

Nàng suy nghĩ. Tuổi thơ! Tuổi thơ là rất nhiều những mảnh vụn muôn màu muôn sắc tụ tập trong ống kính vạn hoa, mỗi một đồ hình biến đổi, hình như đều có hình ảnh của Hữu Phong trong đó. Nàng hít vào một hơi thật dài. Nàng thành thật nhìn nhận:

- Đúng vậy, có chuyện như thế xảy ra, nhưng chuyện đó có quan hệ gì đến chuyện tôi nay?

Chàng gật gật đầu, giọng chàng như khàn đi:

- Đêm nay, khi em mới vừa bước chân vào nhà, anh đã biết ngay. Em lại đi lạc đường nữa rồi! Uyên Lan, anh sẽ không bao giờ để cho em đi lạc đường nữa!...

Chàng đưa tay lên vuốt ve nhẹ nhẹ đôi má nàng:

- ... Thế nhưng, Uyên Lan, em phải hợp tác với anh, biện pháp duy nhất để em không lạc đường nữa, là đừng nên đi bậy! Uyên Lan, hứa với anh, em sẽ không đi bậy nữa! Như vậy, em sẽ thấy rằng, vòng tay của anh vẫn là nơi chôn an toàn và ấm cúng nhất!

Ồ! Hứa với chàng hay không? Hứa hay không? Đầu óc của Uyên Lan cảm thấy rối tung lên như một mớ bòng bong, mà trong đồng bòng bông rối loạn đó của tâm tình và thần trí gần như mịt mội đó của nàng, nàng vẫn nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Hữu Phong, nghe được giọng nói bình tĩnh, chắc nịch của chàng, đầu chàng cúi sát vào nàng:

- Đừng nên bỏ chạy khỏi vòng tay anh! Uyên Lan. Em vẫn là của anh, phải không?...

Chàng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đưa đôi môi mình áp nhẹ lên đôi môi nàng, nàng kinh hoàng, rụt người lại phía sau theo bản năng, ngã nhào lên giường. Chàng cúi đầu xuống, nhìn sát vào nàng, trong tận cùng đáy mắt chàng có một thoáng đau đớn của sự tổn thương, chàng hỏi:

- Thật sự nghiêm trọng đến như thế sao?... Anh là một người có chất độc chăng? Uyên Lan?

Ồ! Không! Nàng nhắm nghiền đôi mắt lại. Hữu Phong, em không muốn làm cho anh bị tổn thương! Em không muốn! Em tuyệt đối không muốn! Thế là, nàng nghe được tiếng nói của mình, đang yếu ớt, vô hồn, gần như giả dối vang lên rằng:

- Không! Hữu Phong, anh đừng để cho em đi lạc đường nữa!

- Như vậy, em hứa với anh là không đi bậy nữa?

- Vâng!...

Nước mắt nương theo hai bên khóe lăn dài xuống gối. Nàng cảm thấy trái tim mình tan nát! Vĩnh biệt! Mạnh Thiều! Vĩnh biệt anh! Mạnh Thiều! Tha thứ

cho em, Mạnh Thiệu! Anh hãy xem như em đã chết rồi, Mạnh Thiệu! Nàng nhắm nghiền mắt lại, nói một cách máy móc, lảm bảm không ngừng:

- ... Vâng! Hữu Phong! Em hứa với anh, hứa với anh, hứa với anh!

Chàng cúi đầu xuống, hôn lấy những giọt nước mắt nóng hổi của nàng, giọng chàng thật bình tĩnh:

- Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ lái xe đưa em đi làm, rước em khi tan sở! Anh phải bảo vệ kho tàng của anh!

Nàng không nói chuyện, hai hàm răng cắn chặt lại, đôi mắt nhắm nghiền, trái tim nàng đang đau đớn như điên cuồng, đau đớn như mũi dao xuyên suốt, nhọn hoắt, buốt tim. Hữu Phong nhìn nàng trừng trừng, không một chớp mắt, chàng nghiến cứu nàng, nhìn nàng thật kỹ, cuối cùng, chàng nói như ra lệnh:

- Mở mắt ra, Uyên Lan!

Nàng bị động mở mắt ra, đáy mắt nàng là một mảng mông lung và thống khổ. Chàng thở ra một hơi dài nảo nuốt, ôm nàng vào lòng bằng một cử chỉ thương xót vô vàn:

- Anh sẽ tin em! Uyên Lan! Tin những lời hứa của em đêm nay! Thế nhưng, em cũng phải tin anh, anh sẽ cho em sự ấm cúng, cho em sự an toàn, và cho em hạnh phúc! Anh bảo đảm!

Thế là, bắt đầu từ hôm đó, sinh hoạt đổi lại thành một phương thức khác. Mỗi ngày buổi sáng, Hữu Phong đều lái xe đưa nàng đến trước cổng tòa soạn, đưa mắt nhìn nàng đi vào phía bên trong xong, chàng mới bỏ đi, buổi chiều, chàng canh đúng giờ tan sở, lái xe đến trước cửa tòa soạn, rước nàng về nhà. Nàng để mặc cho Hữu Phong đưa đưa rước rước, trong lòng có cái cảm giác “mặc cho con tạo đây đưa”. Thôi thì như thế vậy! Vĩnh biệt anh, Mạnh Thiệu! Trong cái nỗi đau xé nát con tim đó, trái tim nàng không chỉ kêu lên một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần... vĩnh biệt anh! Mạnh Thiệu! Những người yêu nhau trong thiên hạ mà không được gần nhau không phải chỉ có mình chúng ta! Cuộc đời là như thế đó! Trong cái tâm tình “chấp nhận định mệnh” đó, nàng dần dần thể nghiệm được rất nhiều, rất nhiều sự “chẳng đặng đừng” của kiếp nhân sinh!

Sau khi quyết tâm xong, nàng viết cho Mạnh Thiệu một bức thư ngắn gọn:

“Mạnh Thiệu:

“Em đã từng trách anh, hận anh, bây giờ, em không còn trách anh và cũng không còn hận anh nữa, xin anh cũng hãy tha thứ cho em! Tha thứ cho em đã cho anh hy vọng, lại cho anh thất vọng. Định mệnh hình như lúc nào cũng đùa giỡn với chúng ta, em đầu hàng rồi, em khuất phục rồi, em mệt mỏi rồi, em thừa nhận em chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh và nhu nhược, em không còn sức lực để tranh đấu với định mệnh, lúc trước, em đã thua, bây giờ, em lại thất bại nữa!

“Em không muốn giải thích gì thêm cho mình, bất cứ một sự giải thích nào, đều có thể tạo thành sự tổn thương trầm trọng hơn cho anh. Em chỉ có thể nói được một câu: con người, ngoài tình yêu ra, còn có đạo nghĩa, trách nhiệm và tình thân. Cái lực lượng của ba thứ sau cộng lại với nhau tuyệt đối không thua cái thứ nhất. Do đó, em đã chọn cái sau, hãy tha thứ cho em! Mạnh Thiệu! Tại vì, em cũng đã tha thứ cho anh rồi!

“Đừng nên đến tìm em nữa, Mạnh Thiệu! Vĩnh biệt anh! Mạnh Thiệu! Dù sao, em cũng chỉ là một áng mây, chỉ trong chớp mắt đã bay đi mất tăm biệt tích!

“Chúc anh: đừng gặp phải một áng mây khác nữa!

“Uyên Lan”

Thư gửi đi đến ngày thứ ba, chỉ mới khoảng hơn mười giờ sáng, Uyên Lan đang miên cưỡng tập trung trí óc của mình, để sửa một bản thảo sắp được in ra. Bất thần, chuông điện thoại reo vang, điện thoại ở tòa soạn tạp chí gần như reo vang suốt ngày, do đó, nàng cũng không chú ý. Thế nhưng, cô Hương thư ký gọi nàng:

- Uyên Lan, điện thoại!

Nàng cầm ống nghe ở ngay bàn mình lên, nàng hỏi:

- Hello? Xin lỗi ai đó?

- Uyên Lan!...

Người ở bên kia đầu giây chỉ kêu lên một tiếng như thế, sau đó thở ra một hơi dài nảo nuột, trái tim của Uyên Lan gần như nhảy lên tới cổ họng của mình, nàng trừng mắt nhìn cái điện thoại, cả người nàng, trong thoáng chốc đó đột nhiên như bị hóa thạch. Tiếng thở dài nảo nuột đó của chàng đã xé nát trái tim nàng, và hơn cả thế nữa, tiếng thở dài đó của chàng đã xé nát cả quyết tâm và ý chí của nàng. Chàng lại kêu lên:

- Uyên Lan! Em ác lắm! Em thật sự nghĩ rằng em có thể vĩnh biệt được anh chẳng?... Anh chưa chết mà!

Giọng chàng trong ống nghe trầm thấp và nảo nuột. Nàng cố gắng đè nén giọng nói run rẩy của mình:

- Mạnh Thiệu, anh... sao anh lại nói những lời như thế? Bây giờ em đang làm việc, anh đừng quấy rầy em, được không? Anh bình tĩnh một chút, anh xử dụng lý trí một chút được không?

- Xử dụng lý trí!...

Giọng của chàng tuy rằng trầm thấp, nhưng vẫn không che dấu được nét đau khổ mãnh liệt trong đó:

- ... Nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, thì anh đã không từ ngoại quốc trở về, nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, anh đã quên em từ lâu rồi, nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, bây giờ anh đã không điện thoại cho em! Nếu như anh có thể xử dụng được lý trí, thì ban ngày anh đã không đi rong ruổi ngoài đường như một thằng điên, ban đêm thì lại ngồi đó chờ sáng như một người mất trí... không, Uyên Lan, anh không có lý trí, bây giờ anh muốn gặp em!

Nàng dùng tay vịn vào đầu, tâm trí rối loạn, đồng thời, cả người nàng như bị đốt cháy hừng hực cả lên, nàng cảm thấy mình gần như thở không nổi nữa. Nàng hoảng hốt nói vào ống nghe như van lơn:

- Ô, không được, Mạnh Thiều... xin anh đừng nên ép buộc em như thế, xin anh hãy để cho em sống một đời sống bình lặng...

Chàng ngắt lời nàng, trong thanh âm chứa đựng nét bi ai gần như tuyệt vọng:

- Em nói như thế sao, Uyên Lan? Nếu như anh không quấy rầy em, em có thật sự sống được một cuộc đời bình lặng hay không? Em có thật sự xóa nhòa hẳn được hình bóng anh trong tâm khảm của em chẳng?... Nếu như vậy... anh xin lỗi là đã quấy rầy em! Chào em! Uyên Lan!

Thanh âm chàng phía bên kia đầu giây nghe như tiếng thờ dài não nuột. Nàng cuống quýt kêu lên nho nhỏ, cảm thấy tất cả ý chí của mình lại bị tan vỡ cả rồi:

- Ô... ơ... Mạnh Thiều! Anh đang ở đâu?

Giọng chàng trầm thấp, cố gắng đè nén sự sôi nổi trong lòng:

- Gặp anh chẳng?

- Gặp anh!

Nàng buột miệng nói, không chút suy nghĩ, không kịp suy nghĩ. Phía bên kia đầu giây đột nhiên không còn một tiếng động, nàng cuống cuống, trong khoảnh khắc đó, ý muốn được gặp mặt chàng vượt qua mọi thứ, nàng cuống quýt kêu lên:

- Ô.. ơ... Mạnh Thiều, anh còn ở đó chẳng?

- Vâng! Anh đây!...

Giọng chàng nghe cộc lốc, sau đó, nàng nghe được tiếng cười của chàng, ngắn ngủn, mang theo giọng mũi nghèn nghẹn; tiếng cười như tự trào, chứa đầy nước mắt. Tiếng chàng hít hít mũi, thanh âm như nghẹn ngào:

- ... Anh có hơi trẻ con một chút, anh nghĩ rằng mình đã nghe lầm. Uyên Lan... em xin nghĩ nhé, mười phút nữa anh đến đón em ở cửa tòa soạn! Anh đến ngay đây!

Tiếng chàng thở hào hển phía bên kia đầu giây. Buông ống nghe xuống, Nàng ngồi ngẩn người ra, có khoảng một vài phút, nàng không cử động được. Mình sao như thế này? Mình điên rồi chăng? Tại sao lại nhận lời gặp lại chàng? Thế nhưng, chỉ trong khoảnh khắc, tất cả những ý nghĩ tự trách đó đã bay đi mất, nổi vui mừng, mong đợi gặp mặt chàng đọng đầy trái tim nàng, đem tất cả mọi thứ lý trí đuổi ra ngoài chín tầng mây. Nàng cảm thấy mình giống như cái bong bóng chứa đầy hơi khí nhẹ, đang nhẹ nhàng bay về phía cuối chân mây. Nàng không còn do dự, không còn vùng vẫy, không còn suy nghĩ, không còn mâu thuẫn... tất cả những ý thức, đều hóa thành một khát vọng mãnh liệt: nàng muốn gặp chàng.

Mười phút sau, bọn họ gặp nhau trước cửa tòa soạn tạp chí.

Chàng vịn chiếc xe gắn máy, đứng ở đó, mái tóc bông bênh, rối loạn, gương mặt tiêu tụy, hốc hác. Thế nhưng, đôi mắt hùng hực sáng ngời đó, vẫn lấp lánh như hai ngọn đuốc cháy bùng bùng trong đêm tối, mang theo một sức nóng mạnh mẽ, thiêu đốt, nhìn trừng trừng vào nàng. Nàng đứng chết trân ở đó, dưới ánh nhìn đó của chàng, hình như cả người nàng đã bị đốt cháy thành tro bụi. Đã bao lâu rồi, hai người không gặp mặt nhau? Một tuần? Hai tuần? Tại sao nàng lại có cảm giác như cả hai đã cách nhau cả một cuộc đời? Cổ họng nàng cứng nhắc, nàng muốn nói chuyện, nhưng lại không thốt được một lời. Chàng đưa tay lên, sờ thật nhẹ, thật nhẹ vào mái tóc nàng, nhẹ vô cùng, như thể nàng được làm bằng thủy tinh, chỉ cần hơi dùm sức, nàng sẽ vỡ tan ra từng mảnh. Chàng hơi nhướn đôi chân mày, cố gắng định thốt lên một lời nào đó, cuối cùng, lại chỉ thốt ra vài chữ rất đơn giản:

- Lên xe anh trước đi, được không?

Nàng ngoan ngoãn leo ngay lên xe, vòng tay ra ôm lấy eo ếch chàng, trong cái khoảnh khắc, khi vòng tay nàng choàng ngang qua eo ếch chàng, cả người chàng bất giác như bị chấn động mãnh liệt, chàng phát ra một tiếng thở dài gần như không nghe thấy được, hình như chàng chờ đợi giây phút này đã hàng nghìn, hàng vạn năm rồi. Nàng nhắm nghiền đôi mắt lại, cả tâm hồn nàng đều như vì đó mà bị rung động mãnh liệt.

Xe bắt đầu nổ máy, nàng bưng bình nhắm nghiền đôi mắt lại, không nhìn, cũng không hỏi chàng sẽ đưa nàng đi đâu. Chỉ vì trong tận cùng trái tim nàng đã hiểu rõ được một chuyện, đi theo chàng, chỉ có hai chỗ, không phải “thiên đường”, thì là “địa ngục”. Có thể, đó là một tổ hợp của cả hai nơi đó.

Chiếc xe gia tăng tốc độ, nàng cảm thấy chiếc xe đang lên dốc, chạy quanh co, cong queo theo chiều hướng của con đường, làn gió luồn vào mặt, dần dần mang theo hơi lạnh gậy gậy, trong không khí, mang đầy hơi hướm của đất mới và cỏ xanh ngay ngáy. Trong lòng nàng đã mang máng đoán ra, “chốn cũ nơi xưa, ta mong tìm lại!”, một câu thơ của ai đó, lúc này bất chợt hiện lên trong óc nàng. Chỉ có điều là, cuộc đời, có bao nhiêu chốn cũ nơi xưa, có thể tìm lại được bao giờ?

Xe vẫn tiếp tục chạy thật lâu, thật lâu, trên đường đi, chàng và nàng đều im lặng. Sau đó, gió càng lúc càng lạnh hơn, không khí càng lúc càng trong lành hơn, trái tim nàng càng lúc càng rối loạn hơn... cuối cùng, xe dừng lại. Chàng đưa tay ôm nàng xuống xe.

Nàng mở bừng đôi mắt, nhìn đảo đảo chung quanh. Đúng vậy, công viên sơn lâm, đã lâu không gặp! Cây tùng vẫn cao vút đến tận mây xanh, lá tùng nhọn lều vẫn rơi đầy trên mặt đất, trong không khí vẫn thoang thoảng mùi hương tùng nhàn nhạt, gió nhẹ vẫn vi vu xuyên qua cành lá, bên trời, từng áng mây vẫn lững lờ trôi, bốn bề, vẫn chơ vơ không một bóng người... Nàng ngẩng đầu lên nhìn nhìn trời, lại cúi xuống nhìn nhìn đất, rồi bị động tựa người vào một thân cây tùng gần đó, đưa mắt nhìn chàng trừng trừng, trân trối, không nói một lời.

Chàng đứng ở đó, bất động, không nói, ánh mắt cũng nhìn trừng trừng vào nàng. Cả hai cùng đứng nhìn nhau như thế, cùng nhìn vào đôi mắt nhau, cùng tìm vào trong tận cùng sâu thẳm của trái tim nhau, một thứ tình cảm thâm sâu, vời vợi, thời gian như ngưng đọng, không khí như lắng yên. Sau đó, không biết đã bao lâu, cuối cùng, chàng cũng đưa tay ra chụp lấy tay nàng, giọng chàng vang lên, trầm thấp, khàn đục, thống thiết, bi ai:

- Uyển Lan! Em đã giết chết anh rồi!

Nàng nhìn chàng trân trối, dưới giọng nói thống thiết đó của chàng, nàng cảm thấy rung động cả tâm hồn, và cùng lúc với sự rung động đó, có một thứ tâm tình kích động khác, cũng úp chụp lấy nàng thật nhanh, thật mạnh mẽ, làm cho nàng phẫn nộ và không thể nhịn được. Nàng mở to đôi mắt, ánh mắt nàng dần dần đốt lên những tia lửa bùng bùng, phẫn nộ, nàng cắn cắn răng, dùng một giọng nói giận dữ, rung rung, không ổn định, trầm thấp kêu lên:

- Mạnh Thiều, tại sao anh lại dám nói một câu như thế? Em đã giết chết anh? Hay là anh đã giết chết em? Anh có biết anh là gì không? Anh là khắc tinh của cuộc đời em! Nếu như anh đã muốn lấy em, tại sao anh lại cứ để cho mẹ anh làm nhục em hết lần này đến lần khác? Không phải anh đứng về phe của mẹ anh sao? Không phải anh chỉ nghe theo lệnh mẹ anh hay sao? Không phải anh không chịu được những sự chống đối của em đối với mẹ anh sao? Như vậy, thì anh còn tìm theo dây dưa với em để làm gì? Anh hãy suy nghĩ cho kỹ xem, chính anh đã đẩy em vào vòng tay người khác, chính anh đã bức em phải đi lấy chồng, thế mà bây giờ, sao anh còn không chịu để cho em yên? Anh nói em giết chết anh hay là anh giết chết em, Mạnh Thiều! Anh nói đi!... Em hận anh! Em hận anh! Em hận anh! Em hận anh!...

Nàng quay đầu sang một bên, nước mắt ràn rụa trên gương mặt trắng nhợt, những câu nói cuối cùng mang theo âm hưởng thống thiết, bi ai.

Chàng đưa tay kéo nhẹ cằm nàng, xoay gương mặt nàng về phía chàng, ánh mắt chàng trở nên hỗn loạn và cuồng nhiệt, như một con bệnh lên cơn sốt, chứa

đầy những sự đau khổ và kích động như thiêu như đốt, chàng nói bằng một giọng rối loạn, mơ hồ:

- Em hãy máng anh đi! Em hãy hận anh đi! Anh đã biết từ lâu rồi, nghìn lời vạn tiếng, cũng không thể nào diễn tả được tâm tình anh ngay bây giờ! Em hận anh, anh càng tự hận lấy anh! Hận anh đã không bảo vệ em trước khi mọi chuyện xảy ra, hận anh lúc đầu khi xảy ra sự xung đột giữa em và mẹ, anh đã không biết đứng vào vị trí của em mà suy nghĩ cho em!

Chàng tiếp:

- Thế nhưng, Uyên Lan, em cũng nên công bằng một chút, và cũng nên nghĩ dùm anh một chút, buổi tối trời mưa hôm ấy, giữa em và mẹ, anh có thể làm được gì bây giờ? Em có biết em cũng là một cô gái miệng lưỡi lạnh lợi sắc bén lắm hay không? Em có biết là những lời phản kháng, công kích của em cũng sắc như dao, cũng bén như kéo hay không?

Nàng gật gật đầu:

- Em biết, do đó, em đã buông anh ra, để cho anh trở thành một vật sở hữu chuyên biệt của mẹ anh! Em đã rộng rãi biết mấy, phải không?

Chàng kêu lên đau khổ:

- Ô, Uyên Lan! Thôi chúng ta đừng nên tính với nhau những món nợ cũ nữa! Anh nhìn nhận anh đã sai lầm, lỗi tại anh tất cả! Vả lại, trong thư em viết, là em đã tha thứ cho anh rồi!

- Anh đừng nên quơ quào mọi chuyện như thế, tha thứ cho anh, là để xin anh đừng nên quấy rầy em nữa!

- Không phải anh quấy rầy em, mà anh muốn cưới em!

Giọng nàng vang lên u uất:

- Cưới em?

- Đúng vậy, cưới em!

Nàng dùng tay che lấy mặt, sau đó, nàng buông bàn tay ra, đột nhiên, nàng bật cười khan:

- Anh thật sự muốn cưới em?

Chàng nói một cách quả quyết:

- Đúng vậy!

Nàng càng cười dữ dội hơn nữa, vừa cười vừa nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi Phi Châu!

- Đi Phi Châu để làm gì?

Nàng cười to:

- Em nghe nói, bên Phi Châu có một bộ lạc, một người đàn bà có thể có rất nhiều ông chồng! Chúng ta kéo nhau đi Phi Châu vậy!

Chàng găm lên thật thấp:

- Đừng cười!

Nàng vẫn cười ngặt nghẹo:

- Ngày xưa anh đã nói, em cười là anh muốn hôn em!

Tròng mắt chàng ướt đẫm:

- Em vẫn còn nhớ?

Nàng không cười nữa, tròng mắt nàng cũng ướt đẫm:

- Nhớ từng câu nói của anh! “Không được đá những viên sỏi bên đường, coi chừng đá ra cho anh một tình địch bây giờ!” Anh có biết không? Anh không hề có một tình địch nào hết, em mới có tình địch, tình địch của em là mẹ của anh, và đồng thời, trong trận chiến này, em là người đã thua to!

Chàng đưa tay vén những sợi tóc bị gió thổi bám lòa xòa bên má của nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng:

- Không, mẹ anh đã thua! Uyển Lan! Bà không còn là một người như trước nữa, bà không còn là một người chuyên chế, không còn kiêu ngạo nữa, Nguyễn vọng to lớn nhất của bà bây giờ, là anh có thể tìm lại được hạnh phúc đã mất đi! Uyển Lan, bà cũng rất tội nghiệp, điểm xuất phát của bà không hề xấu, bà chỉ vì yêu anh! Em không biết, tình yêu đôi khi cũng giết được người!

Nàng hỏi:

- Anh cũng biết điều này nữa à?

Chàng gật đầu thật sâu:

- Anh biết. Hiện giờ, chúng ta đang tàn sát nhau, rất có thể, cả hai chúng ta đều không thể nào sống nổi!

Nàng nhìn chàng trân trời, khẽ lắc đầu:

- Mạnh Thiệu, anh hãy tha em đi!

Chàng cũng từ từ lắc đầu:

- Không phải anh không tha cho em, mà là... xin em hãy cứu anh!

- Em cứu anh như thế nào đây?

Giọng chàng nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ:

- Em biết làm như thế nào! Đừng nên do dự, đừng nên mâu thuẫn, em phải ly dị hẳn, lấy anh!

Đôi mắt nàng nhìn trừng trừng vào chàng, u sầu, ảm đạm, sau đó, nàng bắt đầu lắc đầu một cách kịch liệt, một cách mạnh mẽ, nàng kêu lên:

- Không được! Em đã hứa với anh ấy, em sẽ không đi lạc đường nữa!

Chàng cũng kêu lên, dùng hai tay chụp lấy cánh tay nàng, lắc nàng một cách kịch liệt:

- Thế nhưng, em chọn hắn, đã là một con đường sai lầm rồi! Không phải bây giờ em mới đi lạc đường, mà em đã đi lạc đường từ lâu rồi, cuộc hôn nhân này của em, từ căn bản đã đi sai đường rồi! Bây giờ, anh đang dẫn em đi vào con đường đúng!

- Làm sao anh biết rằng cuộc hôn nhân của em là đi sai đường?

- Lá thư em viết cho anh, ít nhất cũng đã thừa nhận một sự thật, em chọn tình thân, mà bỏ đi tình yêu!...

Chàng nhìn nàng trừng trừng, giọng chàng gay gắt, trách hờn:

- ... Cuộc hôn nhân của em quyết định trên căn bản tình thân, mà không phải là tình yêu, em là một con bé ngố nhất trên cõi đời này!

Nàng nói bằng một giọng mê loạn và vùng vẫy trong mâu thuẫn:

- Có thể, đối với em, tình thân quan trọng hơn tình yêu!

Chàng kêu lên giận dữ:

- Nói bậy!

Nàng hơi nhướn nhướn đôi chân mày lên, như khiêu khích:

- Sao lại nói bậy? Anh căn cứ vào đâu mà cho rằng cuộc hôn nhân của em là một sự sai lầm tuyệt đối?

Chàng dùng tay nâng cằm nàng lên, để cho đôi mắt nàng đối diện với ánh nắng. Tia sáng chói chang đó làm cho đôi mắt nàng không mở ra được. Chàng nhìn vào gương mặt nàng trừng trừng:

- Tại vì, đôi mắt em không hề biết nói dối, tại vì sự biểu lộ trên khuôn mặt em cũng không hề biết nói dối, chúng đều đã nói lên cho anh biết được sự thật! Uyên Lan, em thề đi! Em thề rằng cuộc hôn nhân của em tuyệt đối không phải là một sự sai lầm, thì anh sẽ không bao giờ đến để quấy rầy em nữa! Em thề đi!

Nàng cắn răng, tàn nhẫn quyết định:

- Được! Em thề, em...

Thanh âm nàng nghẹn lại. Chàng nói như ra lệnh, trừng mắt nhìn nàng:

- Nói đi!... Nói đi!

- Cuộc hôn nhân của em...

Chàng lệ làng dùng đôi môi mình úp chụp lấy đôi môi nàng, nàng gần như nghe được tiếng đập bình bịch của trái tim chàng. Giọng chàng khản hẳn đi:

- Đừng nói những lời trái ngược với lòng em, Uyên Lan! Em dám nói dối, anh sẽ không tha cho em!

Cuối cùng nàng cũng kêu lên, òa vỡ, tan tác:

- Ô, Mạnh Thiều! Em thề là em đã sai lầm! Từ đầu chí cuối em đã sai lầm!...

Nàng vùi đầu vào lòng chàng, khóc sụt nước, nghe tiếng trái tim chàng đập từng hồi mãnh liệt, mạnh mẽ:

- ... Em phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ?